

Oponentský posudek na diplomovou práci Barbory Drástové  
**„Souvislosti pedagogické a herecké kondice“**

Diplomová práce Báry Drástové je poctivou sondou do vývoje diplomantky jakožto studentky, pedagožky a autorsky působící osobnosti. V první kapitole „Stručně o mně“ je stavba textu popsána následujícími slovy:

„Čtenář snad promine, že své zkušenosti neřadím vždy chronologicky. Patchworkové deky z houpačky (o kterých byla řeč v Prologu, pozn. oponenta) předznamenávají strukturu předkládaného textu. Kdo by se nepohoupal?“ (str. 13)

Představa, že by ony zkušenosti a zážitky mohly být řazeny s ohledem na jejich časové souvislosti, není snad pro text typu diplomové práce zcela běžná, v případě Bářina psaní by ale nebyla nikterak pomýlená. Vždyť to, co píše, je mimo jiného bezpochyby také příběh. Je to příběh Báry Drástové, která učí, učí se, hraje, hraje si, a mezi tím ještě leccos dalšího.

Text samotné práce se odbývá na třech úrovních: Prvním orientačním rozlišením je střet, tedy svého druhu dialog mezi *Barborou-herečkou* a *Barborou-učitelkou*, základní dilema životních východisek, osobního pnutí a dalších životních výhledů. Za druhý rastr by bylo lze považovat mapu jednotlivých Bářiných působišť, kde se ona vyskytuje v proměnlivých a často kombinovaných rolích: Herecké studio Švandova divadla, KATaP v denním studiu a v kurzu Kreativní pedagogika na straně jedné, kroužky herectví ve škole Talent Company a Studiu Altík, práce ve školce a v domově pro seniory. Do třetice je tu formální členění práce, patrné zejména v páté kapitole „Moje pedagogika“ a jejích podkapitolách „Improvizace, Představa, K sobě a Laskavost“, které volně vymezuje prostor úvahám o hlavních tématech a směřování Bářiny pedagogiky a skrze které dvě výše zmíněné vrstvy jaksi prosakují. Poněkud ornamentálním způsobem jsou do textu vetknuty autorčiny deníkové záznamy, které „text zpřesňují a doplňují.“ (str. 8) Nutno dodat, že více doplňují, než zpřesňují, tvoří spíš další vrstvu se samostatnou výpovědní a estetickou hodnotou.

Nejsilnější momenty práce jsou ty, kde Bára nezůstává v obecné rovině a nabídne popis konkrétních vjemů, pedagogických postupů nebo poznatků. Žel Bohu až příliš často se zastaví těsně před tímto rozhodujícím krokem, např. když v kapitole Pedagog informuje o dvaceti přípravných individuálních lekcích pro Ivu, adeptku studia herectví na konzervatoři. Dovídáme se, že se pracovalo s hlasem, že byly na programu improvizáční a pohybová cvičení a práce s textem a že to Ivě pomohlo. Že získala herecké dovednosti a lépe se potýká se svou introvertní povahou, kterou vnímala jako omezení. Diplomantka z toho vyvozuje, že „vedlejším účinkem získávání herecké kondice může být i osobnostní rozvoj“ (str. 27), a nejspíš se v tom neplete, já zde ale vidím především prostor pro podrobnější rozbor samotného pedagogického procesu.

Záběr činnosti Báry Drástové je bez nadsázky dechberoucí a způsob, jakým postupně integruje nabývané zkušenosti a tvůrčím, autorským způsobem je opět uvádí v praxi je neméně působivý.

Text práce, která o tom všem pojednává, dává zatím spíš jen tušit, jak to s onou Bářinou pedagogikou je, ale jako vstupní, průběžná zpráva o činnosti i tak bez problémů obstojí. Se zdroji je pracováno úsporně, ale efektivně. Při pokusech o zobecnění zkušenosti dochází tu a tam k ne

zcela přesvědčivým vývodům („...protože jsme příliš poučení, lehkost ztrácíme. Proto je důležité, byt' známe teorii, jednat s lehkostí.“ str. 38), nicméně sloh je celkově živý a místy přímo jiskrný.

Práci doporučuji k obhajobě, navrhuji hodnocení C.

Prosím o popis vybraného pedagogického momentu, lekce nebo postupu, který by dokladoval diplomantčinu jinak nezpochybnitelnou zakořeněnost v pedagogické praxi.

V Praze, 16. ledna 2022

Pavel Zajíček